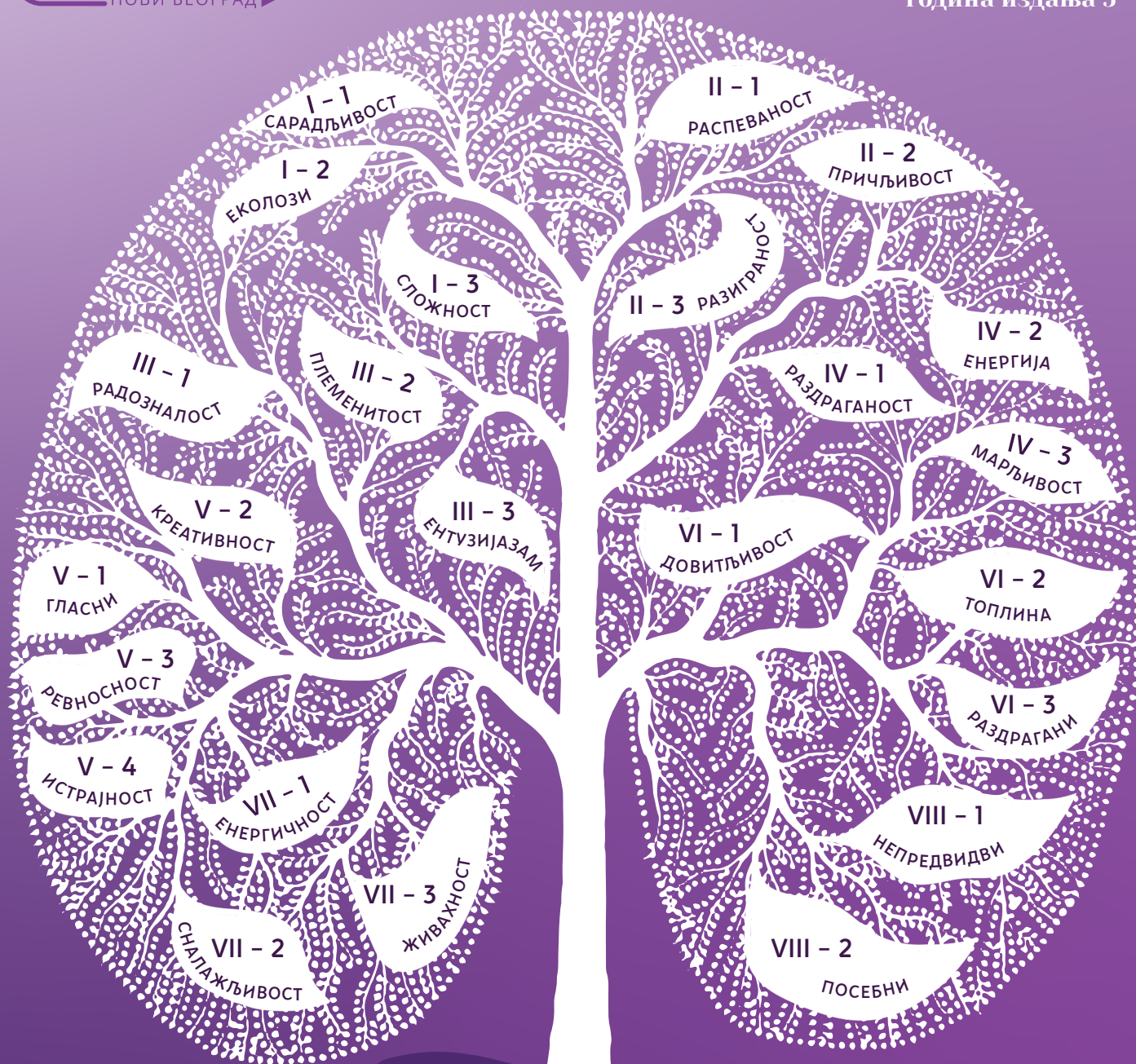

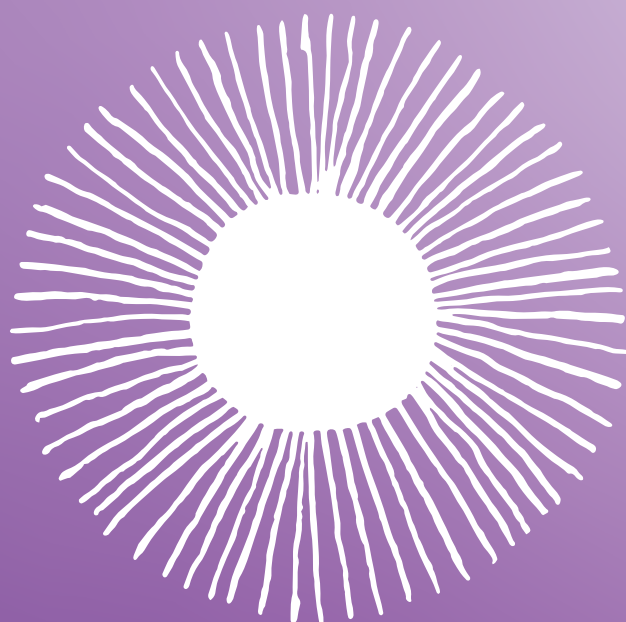
СНАГА ЗАЈЕДНИШТВА

учитељи
стручна служба

наставници

родитељи

директор
администрација
помоћно особље

www.osrmbg.edu.rs

У овом броју:

1. Речи нашег вероучитеља
2. Успеси наших ученика
3. Креативно стваралаштво наших ученика

4. Географска секција – Дан планете Земље
5. Читалачки клуб
6. На крају једног раздобља

7. Круна нашег рада

1. Речи нашег вероучитеља

Да ли знате да је Св. Сава био и научник?

Свако који трага за истином је научник.

Христос је рекао: „Ја сам пут истина и живот“. Свети Сава је следио Христов пут. Зато у тропару Св. Саве и певамо „био си вођа, првопрестолник и учитељ пута који води у живот“. Свети Сава је био и светски путник! Његове ноге су биле неуморне.

Босоног је ходао по Светој Гори, али је и све крајеве српске земље обишао.

Топоними нам о томе најбоље сведоче: Савина, Савиница, Савина вода, Савина греда, Савина стопа, Савин извор, Савин поток, Савина страна, Савин кук, Савино почивало...

Оне који су веровали утврђивао је у вери, борио се против јереси да веру сачува чистом, тешио тужне, давао милостињу сиромасима, опремао установе за болесне, оснивао прве школе при манастирима, саветовао властелу да буду кротки према подчињенима, мирио је завађену браћу.

Тај мир којим је његово биће одисало преносио се на све људе.

Од тог мира небеса су се отварала и чудеса изливала на народ српски. Св. Сава је сав живот свој Христу Богу предао, зато га је Бог прославио и на земљи као и на неби.

Над моштима Светог Симеона измирио је Стефана и Вукана.

Имао успеха у свим дипломатским мисијама, у граду Просеку код разјареног Стреза. Иако није успео да га одврати од напада на српске земље, стекао је симпатије властеле и само интервенцијом Божијом сукоб је избегнут.

Исто тако, крвави сукоб са мађарским краљем Андријом II избегнут је молитвама и мудрим саветима Св. Саве. Само захваљујући Св. Сави, Радослава потоњи монах Јован избегао је сигурну смрт од брата Владислава.

Обишао свету Земљу два пута, био је хаџија. Обишао је Александрију, Антиохију, Сирију и њене светиње, али највише је жудео за духовним опитом којим се наслађивао у разговору са усамљеним испосницима.

Два пута је одлазио у Цариград како би добио дозволу за обнављање манастира Хиландара и како би тај манастир остао под окриљем српских владара, независан од других манастира. Путовао је у Nikeју како би добио независност Српске цркве. У тој, у правом моменту изабраној, дипломатској мисији наша средњовековна држава је добила заокружене инсигније независности а наш народ србе епископе.

Чак је и после смрти Сава наставио да путује. Из Трнова су његове мошти пренели у манастир Милешеву.

И на крају онај најстрашнији пут Голготе. На Врачару где се сада уздиже најлепши храм, у оно страшно доба уздигао се пламену који је требао да угаси жељу за слободом. Али не, та буктиња, та жртва је само оснажила наду и разгоре веру да ће наш народ као Феникс васкрснути. Јер народ који има Светог Саву за покровитеља не може пропасти.

Његова је жеља била да сви људи чују за Христа и прихвате његову науку. То је била његова звезда водила и покретачка сила за путовање.

Зато је он равноапостолни!

Дао нам је пример да опжамо, да застајемо и посматрамо, али не и да посустајемо и да се не заустављамо у културном и духовном напредовању.

Колико је путовао толико је читао, преводио и писао:

Карејски, Студенички и Хиландарски типик, Законоправило, житије и служба Светом Симеону.

"СВЕТИ САВА је за живота земаљскога био, а и сада јесте, пред престолом Творца највећи молитвеник за српски народ. Својим молитвама он је неисказано утицао, и још утиче, на народ свој, просећи непрестано благослов Божји и милост Божју за све нас", како каже Св. владика Николај.

Сакупљајући као пчела нектар духовни из Богородичиног врта, журио је да га преда народу у матици тако жељном и отвореном за духовни опит.

Задојени тим нектаром узрасале су генерације благочестивих краљева и царева, побожних архијереја, мудрих духовника, дивних родитеља и деце светосавске.

Тим нектаром се наш народ још наслађује а он се зове Светосавље!

А шта је Светосавље?

То је наш идентитет као небеског народа! Народа који се увек зна определити за Царство небеско, јер је земаљско за малена и пролазно!

Узалуд су кроз историју покушавали да нам одсеку корене, ми смо наопако насађени. Наш корен је на небу. Тамо га Свети Сава залива каткад сузама радосницама, али много више, како Свети владика Николај у Небеској Литургију види, сузама због народне неслоге, због преваре и издаје, због непоштење и неморала...

Зато нас Свети Сава зове у подвиг и врлину, како бисмо се винули у небеску висину.

Али замислите, децо, да данас дође Свети Сава код нас на час.

Шокирао би се, можда би на вратима засто и уплашио би се да уђе у школу којој је он темеље поставио.

Бука, лупање, непримерене речи, да ли би то уплашило Саву? Можда би се наћутило, или би се код њега покренуло саосећање према учитељима, наставницима и професорима.

Ви ћете рећи па и он је био дете, чак и непослушно! Побегло је од родитеља. Али не, није љутња учинила да он бежи, већ узвишена тежња за врлином и трагање за истином, али на првом месту љубав према Богу.

Или замислите, децо светосавска, да сретнете Св. Саву на улици и да он вас који се зовете светосавци запита о јунаштву и чојству.

Да ли бисмо смели да гледамо у његове продорне плаве очи без стида. Ко од нас брани слабијега, ко још не долива уље на ватру грубих шала?

Питао би и нас Св. Сава да ли се деца Бога боје и људи стиде.

Па зар нас данас не уче да се ослободимо од свих страхова, да будемо слободни од свега?

Да, нажалост, али они који вас уче о вашим правима, децо моја мила, заборављају да вас науче и о одговорности, верујем да би тако одговорио Св. Сава.

А страх Божји није страх који изазива фрустрације због неостварених високо постављених циљева. То је страх да не повредимо љубав родитеља који нас бескрајно воле.

А шта о стиду да кажем. У моје време је било срамота поменути ружну реч или акт који је неко учинио, а данс чујем да се на друштвеним мрежама, како их ви зовете, дебело зарађује на томе!

Један песник је рекао да ће стид спасити свет!

Бојим се да би Св. Сава доживео трансвер стида када би видео понашање наше деце.

Без обзира на све, сигуран сам да Св. Сава никада неће одступити од нас. Чекаће да види наше најбоље плодове као што се у шкољци песак преображава у бисер.

Он никада неће престати да се моли за нас, а ми ћемо се трудити да наше слабости преображавамо у врлине како бисмо са поносом носили епитет светосавци.

Ђорђе Поповић, вероучитељ

2. Успех наших ученика

Литерарни конкурс „Бачки
песнички сусрети“

Лана Манојловић, VI/1

1. место

Искра Балаћ, VII/1

2. место

Лена Вучковић, VII/2

похвала

Литерарни конкурс “Бачки
песнички сусрет” - Лана
Манојловић, VI/1
2. место, градско такмичење

Општинско такмичење из прве помоћи
екипа је освојила 2.место.

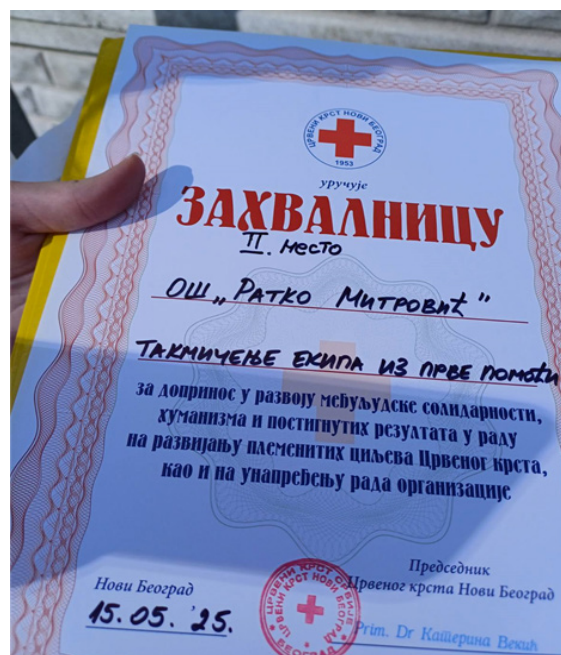
Капитен – Нина Рађеновић, VI/1

чланови екипе – Нина Филиповић, VI/1

Алена Марјановић, VI/2

Нера Ожеговић, VI/2

Дарија Бован, VI/2 и Никола Богићевић,
VI/2

Такмичење „Шта знаш о саобраћају“

Општинско:

Елена Крзман V/2, Мара Ђурковић, VI/2

Лука Јеличић, VI/3 - 1. место

Лина Маринковић, V/2

Данило Минић, VII/2 - 2. место

Градско/окружно:

Елена Крзман, V/2 -2. место и пласман на
републичко такмичење

Наградни конкурс Пријатеља деце „Лукићев лист“ – У част Драгану Лукићу“

Лена Вучковић, VII/2 - 1.место

Софија Којић, IV/2 - 1.место

Ученица четвртог разреда, Дуња Милојевић, учествовала је на државном такмичењу на Палићу, где је у категорији девојчица до 12 година освојила прво место у стандардном шаху и прво место у категорији девојчица до 14 година у проблемском шаху.

На екипном првенству основних школа Београда које је одржано у недељу 27. априла 2025. године, у Гроцкој, екипа наше школе освојила 10. место међу 24 београдске школе, те се таквим одличним резултатом квалификовала за учешће на предстојећем Републичком екипном такмичењу основних школа.

Нашу школу представљали су ученици: Михајло и Константин Ковачевић, Миа Луковић, Вера Живковић, Алекса Барјактаревић, Ива Никетић, Емили Луковић и Дуња Милојевић.

3. Креативно стваралаштво наших ученика

Опис животиње

Ја волим све животиње, али псе посебно. Они су ми јако драге и паметне животиње.

Али моју омиљену куцу има моја тетка. Она се зове Бела. Бела је врста пса мешанац, има жуту длаку, много је весела и јако воли да се игра и дружи са другим псима. Сваки пут када је видим она је јако срећна. Она ме увек штити од паса који лају на мене. Увек када сам тужна и када је видим, расположење ми се поправи. То је чудесна и добронамерна куца.

Она ће ми увек остати у свим сећањима. Чак ми и сада недостаје, али увек маштам о њој како је срећна и разиграна.

Уна Балаћ, II/2

Виктор Гргић, V/4

Није лако бити дете

Деца мењају свет и чине га бољим из дана у дан, ту су да вас насмеју, забаве и испуне вам срце добротој. Када помазите слатке главице увек вам се врати осмех на лице. Вирус среће, заразиће и вас само једним додиром.

Није лако бити дете. То што одрасли имају више обавеза, не значи да је лакше бити дете. Деца желе што пре да одрасту и да буду важни озбиљни људи, а одрасли не желе да буду одрасли, него деца. Они знају како је лепо када си дете и колико успомена стичеш из дана у дан. Шта да се ради, тако је то у животу, ништа није како треба. Одрасли сањају детињство, а деца маштају о озбиљним стварима. Треба уживати у дечјој граји и треба памтити лепе тренутке. Деца се играју, дечји трагови руку у песку полако бледе и нестају када деца седну у ђачке клупе и расту. Најтеже је у периоду када си тинејџер, ниси ни дете, ни одрастао човек. Ниси дете да се играш играчкама, а ниси ни одрастао да водиш самосталан живот, проблеми ти се нагомилавају и чини ти се да си у лавиринту из којег се не назире излаз. Чини ми се да је то најтежа прекретница у животу. Таман кад решиш све те проблеме, већ си одрасла особа...

Живот брзо пролети, треба искористити сваки моменат да уживаш. Децо уживајте, а и ви одрасли са њима, живот је леп, маштајте и ширите крила!

Михајло Ковачевић, VII/1

Урош Вељовић, V/2

Себични цин у савременом свету

Свако понекад доживи или види себичност у стварном свету, као и у бајци или у причи.

Себичност је једна од негативних особина. Људи који су себични вероватно никада нису ни чули за изреку: „Ко добро чини, добро му се враћа!“. Нажалост, чини се да себични људи обично боље успеју у животу. Али касније већина људи схвати да је грозно бити такав, па и у циновом случају у причи, пролеће није хтело да дође код њега рекавши да је превише себичан. Кад си такав, немаш пријатеље. Пази, јер кад си себичан то није лако ни променити. Обично, неки људи то и успеју да промене, али са последицама. Но, неки људи никад не успеју.

Ко успе да се промени има среће и гарантујем да ће постати бољи и срећнији човек са више пријатеља!

Софија Којић, IV/2

Катарина Радишевић, V/1

Мој брат

Ово је састав о малом човеку који ми је скроз променио живот у позитивном смислу (ако занемаримо поједине епизоде).

Мој брат разоружавајућег осмеха се зове Урош, како сам га лично ја назвала. Прилично је мршав, има браон очи, светлу косу и углавном носи гардеробу са ликом Спајдермена, пошто је његов ватрени обожаваалац. Он има четири године, али као да има и четири ока. Ништа му не промакне, па чак ни најситнији детаљ. Веома је шалив, весео и највише воли кад је окружен другарима и породицом. Такође, воли и да се игра, препричава догађаје из вртића, као и да га обасипамо љубављу. Уживам кад заједно играмо неку друштвену игру, иако он не зна правила и увек жели да победи. Ипак, искрено се радује свакој мојој победи у шаху, па га сматрам мојим најватренијим навијачем. Играчке воли више од књига, али књиге воли више од спавања, па кад треба да се спава тражи да му се чита цела библиотека. Кад порасте, жели да буде астронаут и зато обожава књиге о свемиру. Ја се надам да ће му та жеља временом изнегнати, јер не желим да ми брат одлети у космос. Након што добије нешто што је жарко желео, његова радост је неописива, али то нажалост кратко траје, јер одмах осмисли нову жељу.

Ако занемаримо то што ми је малкице закомпликовао живот и украо ми родитељску пажњу, мој брат је умиљато младо биће са којим никад није досадно и које улепшава моје детињство. Сваки тренутак проведен са њим драгоцен је као дијамант.

Матија Миљевић, V/1

Жеља за повратком у прошлост

На многе начине изражавам жељу да се вратим у прошлост. То није паметно, нити могуће, ја то знам, али та носталгија ме спопада са свих страна.

Носталгија је осећај који означава чежњу за повратком уназад, у боље време којег сада више нема. Свима носталгија представља нешто друго. Некоме представља специфично сећање, некоме неки период живота, а некоме осећања. То може да представља толики проблем да људи више не могу да уживају у тренутном животу јер их сваки предмет, место, осећај или особа подсећа на део њихове прошлости. Такође, дешава се да неко већ размишља како ће им тај тренутак недостајати док се још увек догађа.

Главна тема носталгије је детињство. Та лака и слатка времена када је главна брига игра и када ће нас родитељи терати да идемо на спавање. Иако се ми не сећамо већине детињства, увек постоји нешто што нас подсети и врати, као да смо опет то мало невино дете. Детињство свог детета погоди и родитеље. Највише воле да својој деци кад одрасту причају какви су били као бебе. За њих, те силне године пролете, као да су трепнули и њихова мала беба није више ни мала, а ни беба.

Ја се, између осталог, борим у великом рату против носталгије. Прати ме где год да идем, као сенка. Сваки корак се осећа као нешто из прошлости, сваки укус, мирис, звук, појава... Све ме враћа. То је толики проблем да уме да ме доведе до плача, толико да се осећам беспомоћно против концепта времена. Време које само лети. Исувише брзо лети, тешко га је више стићи. Понекад се запитам, да ли ћу провести остатак својих година хтети да се вратим уназад? Сам одговор зависи од мене. Носталгија није неопходно тужна или лоша емоција. Исход свега зависи од тога како ми одлучимо да се опходимо према томе. Тако и за носталгију. Знаш да ће ми бити лакше у животу ако будем листала кроз старе слике и албуме са осмехом уместо сузама. Да ће ми бити лепше ако будем одлучила да уживам у тренутку уместо да размишљам о последицама сећања. Да ћу се заувек осећати боље ако будем грлила све своје вољене док још увек имам шансу. Да ћу бити више задовољна собом ако се будем мање нервирала око свега. И на крају крајева, да ћу бити срећнија ако будем допустила себи да живим, јер то је најбитније.

Није лако окренути се и гледати на некадашњи живот, али шта сам ја научила из сопственог примера је да увек треба да будемо оптимистични. Да не размишљамо пуно о прошлости, него да уживамо у сваком моменту и да се радујемо томе шта ће нам будућност донети. Јер, по мени, тако живимо живот на исправан начин.

Лена Вучковић, VII/2

УЛЕПШАЋУ СВЕТ ОДРАСЛИХ

Сви су некада деца били,
правили несташлуке разне
и од родитеља добијали казне.

И наши родитељи треба да се сете
да су и они некада били дете,
да су правили многе проблеме
и са родитељима решавали дилеме.

Често забораве шта је игра,
па и како се игра игра.
Понекад забораве и шта је то децја радост,
која са срећом сваког враћа у младост.

Забораве и осећај заљубљености прве,
кад у школи не иде све лако,
па понављају већ реченицу знану:
„У наше време није било тако!“

Али свако време,
доноси своје бремене,
било то њихово или наше,
за нас децу не треба да се плаше.
Одрастамо у добре и поштене људе.
Сваки наш родитељ поносан ће да буде.

Пустите нас да још мало будемо деца,
јер године брзо пролазе,
а проблеми већ долазе!

Сара Драгић 5/4

Сара Драгић, V/4

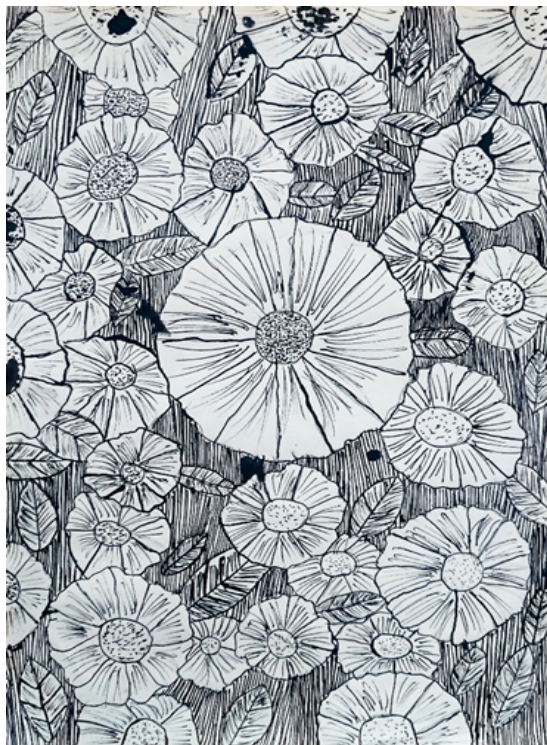
Песма о Светом Сави

Свети Сава,
наш велики отац, учитељ и
просветитељ.
Знање свима дели,
добру душу цени.

Велики је Србин био,
и све Србе задужио.
Српском роду даје крила
и људима благо дели.

Нека се вечно људи њему моле,
и Светог Саву заувек воле.

Зоја Стојановић, V/2

Град из којег си отишао, али не потпуно

„Одлазак је крај“
То свако каже.
Али повезаност у срцу
Увек дуже траје.

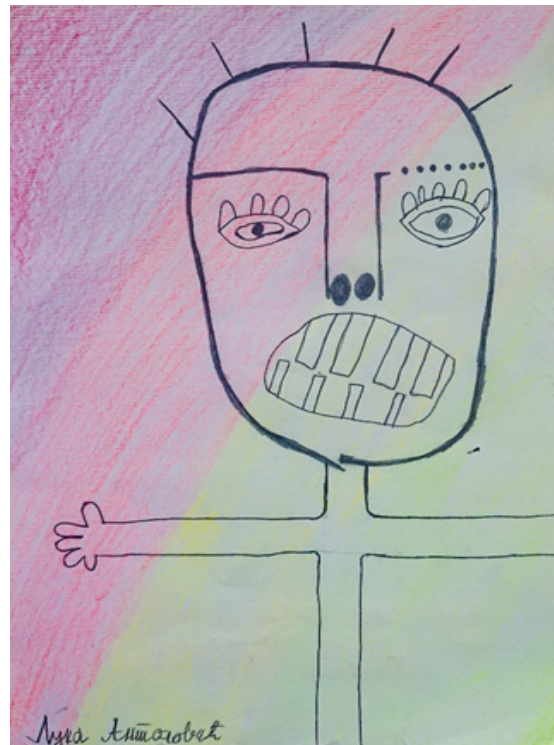
Иако сам далеко сад,
Сећање на тај град,
Подстицај је да се једног дана вратим
И коначно схватим
Где на овом свету припадам.

Родни град није место где неко неопходно
припада,
Можда моја душа има чежњу за животом негде
другде,
Негде где се буди моја нада,
Негде где ми прија, без нелагоде.

Још увек понекад осетим
По који мирис или звук,
Који покреће сат у мом срцу,
Који куца и куца,
Као да чека да ме време врати тамо,
На моје сигурно место, које ми у души
светлуца.

Град из којег си отишао, али не потпуно,
Остао је твој, макар био бесконачно далеко.
Јер живот нема границе простора,
Он се враћа тамо где припада.

Лена Вучковић, VII2

Лука Антоловић, V/4

Хана Вукелић, V/4

Волим мирис књиге

Од малена сам волела књиге. Свако вече пред спавање, мамило ме је да уживам у описима и догађајима. Мама ме је читајући успављивала. Волела сам илустрације које су пратиле књигу. Оне су ме водиле у свет принцеа, вила... Одлутала бих у неки свој свет и чинило би ми се да све око мене поприма мирис моје књиге. Откривала сам културе других људи. Зато данас волим да путујем. Свака књига имала је своју боју и мирис.

И данас волим књиге. Оне нове које миришу на боје и штампарију. Имам осећај као да сам прва која открива свет књиге. Са поштовањем јој прилазим, пазим да је не оштетим. Дивим се аутору. Ако ме књига заинтересује, тешко се одвајам од ње. Старе књиге немају више онај свеж мирис, али зато носе друге мирисе свих оних који су је претходно читали, остављали белешке, подвлачили. Имам осећај као да комуницирам са свом оном децом чије поруке читам.

Књига је важна. Она нам је пријатељ и када смо радосни и када смо тужни. У њој налазимо објашњења за многе препреке које нам живот ствара.

**Ангелина Јовковић
Неда Дошенић, V/3**

Волим мирис књиге

Некоме је омиљени мирис колача и ваниле, некоме мирис мора. Мени је најлепши мирис књиге.

Кад отворим књигу, то је као да улазим у неки други свет. Највише волим онај први тренутак када је отварам - мирис је као магија. Није то само папир. То је мирис авантуре, тајни, пријатељства и нечег непознатог, што једва чекам да откријем.

Имам једну стару књигу коју ми је мама читала кад сам била мала. Још увек мирише на исто - на детињство, топле вечери и мамин глас. Кад је отворим, осећам се сигурно, као да ме неко ушушка. Књиге у библиотеци миришу другачије. Свака има своју причу и мирис. Неке на смех и машту, неке на школу и озбиљност. Волим и нове књиге. Њихов мирис подсећа на почетак, као први дан школе или ново пријатељство.

Књиге нису само слова и речи. Оне дишу. Волим баш такве - тајанствене, пуне прича које чекају да их откријем.

Ана Мирјачић, V/3

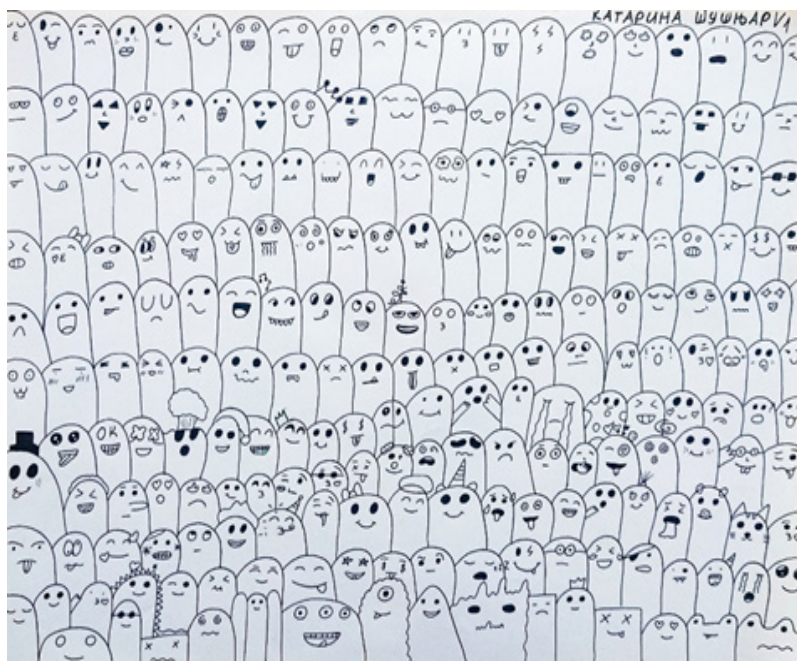
Другарство

Другарство је веома важно јер пријатељи чине живот лепшим и лакшим. Прави пријатељ је особа на коју увек можеш да се ослониш. Он је ту када се осећаш тужно, кад ти треба помоћ, или када треба да поделиш нешто важно. Другарство није само провођење времена заједно, већ и бити уз пријатеља кад му је најпотребније.

Пријатељи те разумеју чак и кад ништа не кажеш. Они знају шта ти треба само погледом или малим гестом. Знају твоје добре стране, али и твоје грешке, и никада те не осуђују. Уместо тога, они те подстичу да будеш боља особа и да учиш из својих грешака. Право пријатељство се заснива на поверењу и искрености. Када можеш да делиш своја осећања без страха од осуде, знаш да је то прави пријатељ. Заједно можете да разговарате о свему, да се смејете и помажете једно другом. Другарство је такође пуно смеха, игре и забаве. Заједно можете да истражујете нова места, учите нове ствари и делите лепе тренутке. Са пријатељима је много лакше носити се са проблемима, а сваки успех постаје још већи када га поделите. Без пријатеља, многе ствари би биле теже, а живот би био мање забаван.

На крају, право пријатељство није нешто што се лако налази. Али када пронађеш пријатеља коме можеш да верујеш и са којим делиш све лепе и ружне тренутке, треба да га чуваш и поштујеш. Пријатељ је неко ко остаје уз тебе, без обзира на све.

Зоја Томановић, V/3

Катарина Шушњар, V/1

Београд

Волим мој град, зове се Београд,
Грле га Дунав и Сава, лепота је права.
Ту су паркови и Храм Светог Саве,
Позоришта, Калемегдан, лепоте су
праве.
Галерије и музеји понос су града,
А највише од свега то је наша Ада.
Авала и торањ симболи су прави,
Са њима се Београд и по свету хвали.
Беораде, Београде, мој граде лепи,
Тебе ћу ја довека волети.

Катарина Радишевић, V/1

Школа

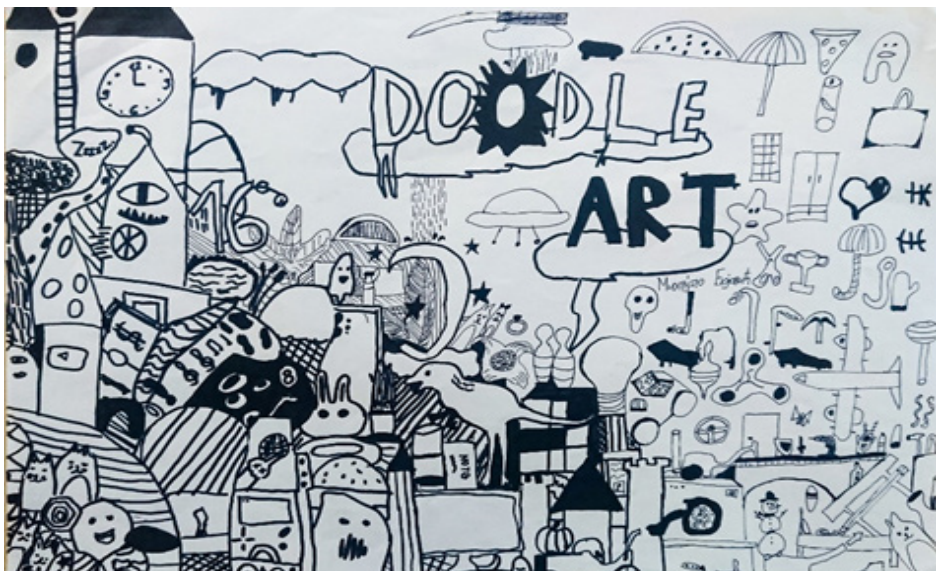
Између клупа се смех тихо шуња.
Гумица скаче, а оловка шушка.
На табли се решава задатак нови...
У ваздуху лепршају несташни снови.

Другари високо подижу руке,
свет знања зове
у победе нове.
Лекције, дефиниције,
бројке, теореме —
све одговарају тачно,
без имало треме.

Звоно зазвони и одмор креће,
осмех на свим лицима затрепери од
среће.

Кроз ходник гужва и весела граја,
у дворишту лопта и игра без краја.
У школи се проводе најлепши сати,
успомене што ће заувек сјати.
Другарство, смех, и машта сјајна.
-то је школска бајка бескрајна.

Ана Мирјачић, V/3

Михајло Бојвић, V/1

Звезде

Звезде нису само небеска тела,
која нам светле.
Оне нам показују пут,
којим треба да кренемо.

Када се нађеш са њима
„очи у очи“ звездеће ти рећи
где треба поћи.

Загледај се у њих добро,
јер се само једном можеш,
тако дубоко загледати.

Оне ти говоре, како најлакше да заспиш,
Да сањаш нешто лепо, нешто бајно, сјано..
Што никада досада ниси сањао..

Дубоко их погледај,
У њима ћеш видети тачку,
која гори бескрајно, а никада не изгори.

Пази, немој дуго гледати,
Јер ће нестати и никада је
нећеш видети.

Када завршиш, схватићеш,
колико су звезде важне,
немој их потцењивати,
јер у неким малим стварима,
се баш крије смисао живота.

Марија Лазих, V/1

Искра Ђорђевић, V/2

Миа Ђетковић, V/1

Звезде

Звезде нису само небеска тела,
која нам светле.
Оне нам показују пут,
којим треба да кренемо.

Када се нађеш са њима
„очи у очи“ звездеће ти рећи
где треба поћи.

Загледај се у њих добро,
јер се само једном можеш,
тако дубоко загледати.

Оне ти говоре, како најлакше да заспиш,
Да сањаш нешто лепо, нешто бајно, сјано..
Што никада досада ниси сањао..

Дубоко их погледај,
У њима ћеш видети тачку,
која гори бескрајно, а никада не изгори.

Пази, немој дуго гледати,
Јер ће нестати и никада је
нећеш видети.

Када завршиш, схватићеш,
колико су звезде важне,
немој их потцењивати,
јер у неким малим стварима,
се баш крије смисао живота.

Марија Лазих, V/1

Трава

Ако те је нешто заголицало,
босоног на цветној ливади,
да ли си се запитао,
о чему се ту ради?

У трави се налази читав универзум
малени:
мрави, глисте, пужеви и цветови шарени.

А у госте им често долазе непозвана,
дечија мека стопала разиграна.

Ту има и рада доста,
и ту озбиљни послови су у току:
мрави носе терет тежак, пчеле вредно
скупљају полен,
и све то без трунке умора у оку.

А у ноћној тишини, кад све утихне,
ветар стане и цео травнати универзум
заспи,
помисли само, шта ћеш још видети у
својој машти!

Мила Колунцић, V/1

Алекс Ђорђевић, V-1

Моја најбоља другарица

Имам много добрих другарица, али за овај састав сам изабрала Машу зато што највише времена проведем са њом.

Маша има браон очи, ведар осмех, високо чело и браон косу без шишки. Маша је ниска и живахна девојчица. Често трчи у игри и при томе прави забавне покрете.

Волим код ње то што увек изабере игре које ми нису досадне. не волим када ме слаже, али знам да она то уради да се не бих растужила. Често се извињава, чак и када није крива или жели баш онда да жмури (када се играмо жмурке).

Воли да црта и жели да постане илустраторка.

Када смо напољу, играмо се или причамо. Када смо саме, Маша ми поставља питања око ствари које сам урадила, а нису биле добре. Када нам је досадно, изнесемо пернице и блокчиће у двориште па цртамо.

Највише волим то што је Маша маштовита и што заједно смишљамо смешне приче.

Лана Ницовић, II/2

Нина Рађеновић VI/1

Теодора Кнежевић, V/1

4. Географска секција

Дан планете Земље

Дан планете Земље се обележава 22. априла. Главни циљ овог покрета је да се подигне свест о заштити животне средине и очувању наше планете Земље. Морамо да чувамо наше здравље, а и здравље наше планете. Ако сада не почнемо да се бринемо о њој и да штедимо ресурсе које нам она пружа, до 2100. године више неће бити шума, до 2040. године више неће бити воде за пиће, до 2050. године ће у океанима бити више пластике него риба. Од пластике и осталог отпада који се баца у океане годишње угине милион морских животиња. Због тога треба да чувамо планету Земљу и да се бринемо о њој.

Катарина Радишевић и Тара Максимовић, ученице одељења V/1

5. Читалачки клуб

Издавачка кућа „КЛЕТТ“ је ове године осмислила пројекат „Читалачки клуб“. Наша школа се радо одазвала позиву како би на још један начин промовисала читање. Ученици су имали прилику да прочитају пет савремених романа за децу. Теме романа су прилагођене тренутку у ком живе, проблемима савременог доба и актуелним тинејџерским „мукама“. Пројекат је намењен деци од петог до осмог разреда.

Наставница Данка Буха је

организовала радионице са ученицима петог и шестог разреда. Они су читали три књиге: „Дечак који је путовао кроз романе“, „Шарена“ и „Не кради“. За ученике седмог и осмог разреда радионице је организовала наставница Бојана Данчула Дејановић, а они су поред ове три књиге читали још две: „Столице ће плесати“ и „Звездана бележница“. Ученици су уживали на радионицама. Књиге ће препоручити својим другарима. Прочитајте ове књиге у току летњег распуста, уживајте!

Бојана Данчула Дејановић, наставник српског језика и књижевности

6. На крају једног раздобља

Одељење IV/1

Моје одељење

Моје одељење је IV/1 из Основне школе „Ратко Митровић“.

Свако одељење има своје „одлике“ и „карактеристике“, па тако и ово. Када избије нека трзавица, брзо се помиримо и све заборавимо. Увек је на репертоару нека нова игра. На физичком уживамо и уживимо се у чувену „између две ватре“, као да нам је од животне важности. Дајемо све од себе да донесемо победу нашем тиму. Углавном смо весели и расположени. Духовите опаске заступљене су на сваком часу. Наравно да

слушамо учитељицу, пишемо, одговарамо на питања, јављамо се - у чему по неко и претера. Свако има прилику да изнесе своје мишљење, али кад превише мислимо, учитељицу заболи глава. У мом одељењу онај ко се ошиша неће проћи неопажен. Око њега се скупџ цело одељење, са спремним прстима за лупање чврге и чувеним „Ошииииш!“. Жртва мора да се брани како зна и уме, мада је то необично тешко. Кад неко дође у новим патикама, оне одмах буду скениране и после пар минута делују као старе. Зашто? Зато што је традиција у нашем одељењу кад неко купи нове патике да се добро изгазе уз чувено „Пааатиш!“. Чисто да се провери каквог су квалитета.

Анегдоте ће наставити да се размножавају и у петом разреду. И кад завршимо основну школу, никад нећемо заборавити једни друге. Кад се све сабере и одузме, за мене је ово најбоље одељење!

Дуња Милојевић, IV/1

Одељење IV/2

Оно што ћу памтити из прва четири разреда основне школе

Када крене школовање живот је бујнији. Упознавање са мало озбиљнијим животом почиње. Нека деца очекују да је школа досадна, нека да је узбудљива, а нека да стално мора да се учи и слично. Заправо, добијемо много више пријатеља, стварамо радне навике, учимо многе садржаје и упознајемо се са нашом новом учитељицом која је са нама наредне четири године. То су неке основе уписа у школу.

Много сам размишљала о школи и радовала се да кренем у њу, иако ми је мало било жао што напуштам свој вртић. Имала сам срећу да добијем учитељицу баш какву сам желела, па чак и више од тога. Добила сам одељење које ми се баш свидело, али морам

признати да ми је уједно било мало чудно, јер сам се ипак навикла на своје другаре и вртића. Било је ту мирних, ћутљивих, несташних, стидљивих ... С временом су се сви опустили и нашли своје место. Кад погледам увек сам била окружена добром и васпитаном децом. Сви смо се повезали и били ту једни за друге. Пролазили смо кроз разне догађаје, путовања, игре, свађе и авантуре. Мени су наша путовања била најупечатљивија. Можда зато што смо тада проводили много више времена сви заједно, и радили неке ствари које нису наша свакодневица.

Од првог разреда кроз пуно доживљаја и успомена дошли смо до четвртог разреда. Сви смо се променили. Постали смо самосталнији, паметнији, зрелији и уз све разговоре, преговоре и договоре са нашом учитељицом пре свега постали смо и бољи људи. Некад стварно није било лако. Учитељица је умела да се наљути на нас, и заправо захвална сам јој на томе. Тако сам од једне мале девојчице која није знала слова и ништа није могла сама, постала једна самостална девојчица која зна и много, много више од слова. И тако је код свих нас. Много смо гршили, али и из тих гршака много научили. За нас је одвојено много времена и испричане су нам многе приче. Захваљујући томе постали смо васпитана и племенита деца. Није да није било свађа, било их је пуно али све су решене. Научени смо да свако има своје мишљење, осећања и размишљања. Ускоро ће се много тога променити. Опростимо се од учитељице, добићемо наставнике, и све ће постати мало озбиљније и строже. Мислим да смо спремни за то.

Увек ћу се са топлином у срцу сећати мог живота током прве четири године школовања. Сада када гледам све слике са мојим друштвом и присетим се свих догађаја кроз које смо заједно прошли, будем поносна и захвална што је баш моја учитељица Татјана Крсмановић и што је баш моје одељење четврто два. Овај период живота је незабораван и заувек остаје део нас. А сада крећемо великим корацима напред, време је за пети разред!

Мина Ђакић, IV/2

Одељење IV/3

МОЈЕ ОДЕЉЕЊЕ

Одељење је као школска породица. Свако је различито на свој начин. Нека су несташног карактера, нека креативног, нека пак мирна и вредна. Свима је заједничко да теже слози и другарству. То је веће од сваке планете, свега на свету.

Наше одељење је IV/3, како ми кажемо „IV/3 - цареви“. Има тридесет ученика, шеснаест девојчица и четрнаест дечака. Дечаци су талентовани у свим спортовима, који могу да се замисле. Свака одиграна утакмица, сваки дат гол, сваки убачен кош створио је најдубља сећања. А онда би се утакмице препричавале, планирале нове победе и успеси. Девојчице често проводе време шетајући, говорећи најдубље тајне, симпатије и снове. Слободно време су проводиле стварајући, креирајући, организујући рођендане, играјући одбојку, радећи

гимнастику... Обожавали смо игре када се дечаци и девојчице удруже и играмо заједно „ГТГ“, жмурке и јурке. Улепшавали смо једни другима дане! Заједнички смо пролазили кроз упознавања, растанке, а онда опет нова упознавања. Наше другарство је снажно урезано у наша срца, као у камен.

С обзиром на то колико времена проводимо у школи, можемо рећи да нам је одељење друга породица. Ту смо стицали и пријатељства, а искрени да будемо и по неку симпатију. У нашој учионици има тај „чудесан сат“, а ми сваки дан прослављамо исти бој сати, минута, секунди... Сви се смејемо и једни другима дајемо знак да погледамо у сат. Најсмешнији и најслађи тренуци се стварају када смо сви заједно! Научили смо за ове четири године да можемо да рачунамо једни на друге, да исказујемо искрене емоције, да се свађамо, миримо и растемо заједно.

Нажалост, растајемо се од учитељице, излазимо из учионице коју смо волели... Али време је да пређемо „у ново крило“ на крилима среће, за нас један нови почетак. Наша учионица у коју смо четири године одлазили, заувек ће нам остати у сећању на дивне дане. У нашим срцима има посебан део за успомене, слике и знања. Недостајаће нам и учитељица, иако некада подвикне на нас. Али знамо, да је то све из жеље да будемо још бољи људи. Памтићемо рекреативне, скакање по барама у дворишту, такмичења, занимљиве задатке, тапкање, уздахе на много преписивања, све оно што нас је градило...

Пређосмо заједно половину пута. Остаје још оволико. Писаћемо странице новог поглавља наше књиге. Добијаћемо оцене, плакати и смејати се заједно. Али увек ћемо тежити да градимо сложено пријатељство и стварамо најлепше успомене.

А ако би нас неко питао како бисмо описали наше одељење – сигурно би било као једну кошницу пуну марљивих пчела.

Марија Микетић, Мила Перић и Ема Петровић IV/3

7. Круна нашег рада

Одељење VIII/1

Анријана Басара - Врло директна и искрена, увек каже како јесте. Прва у дневнику, па прва и пропитана – на томе смо јој сви захвални. У слободно време игра одбојку.

Душан Васиљевић - Паметан и духовит дечак. Наставници га често пореде са старијим братом. Ако нас питате – нама је најбољи.

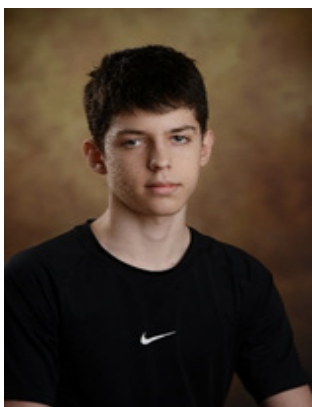
Јања Јарић - Савршена у свему што ради. Увек насмејана и ведра док шета школским ходницима. Њен осмех свима улепша дан.

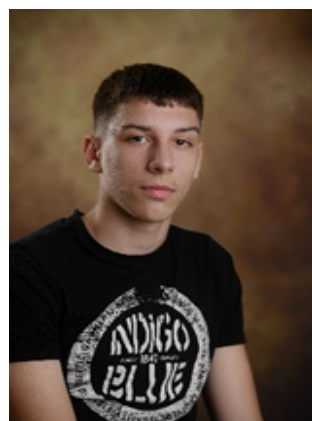
Јован Јовановић - Иако му је фудбал највећа љубав, он нађе време и за дружење и за школу.

Павле Јовић – Вешт кошаркаш и добар пријатељ, свима нам помаже кад затреба.

Лука Јовићевић - „Monsieur“ Лука нам се придружио у четвртом разреду и све нас очарао француским акцентом. Одлично се уклопио у наше одељење.

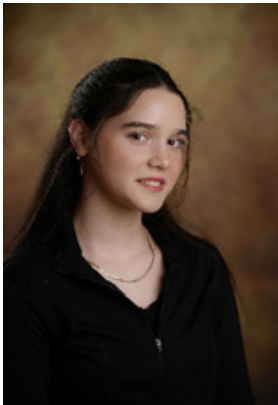
Павле Косојевић - Његове несташлуке ћемо сви дуго памтити. Често је главна тема зборнице. Озбиљно схвата само фудбал.

Јована Марковић - Фина и мирна девојчица, талентована за друштвене науке и језике, а посебно за историју.

Урош Марковић - Лепо васпитан дечак. Музика му је на првом месту, а труба његов инструмент.

Ема Милачић - Права уметничка душа. Сви предмети јој иду од руке, али највећа љубав јој је музика.

Андрија Недовић - Наш спортиста генерације. Цијуцицу мајстор и фер играч.

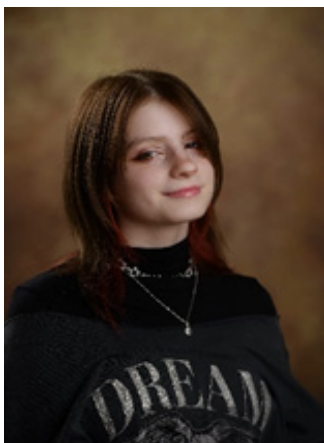
Анђелија Обрадовић - Не дозволите да вас њена лепота засени, има снагу и памет да нас све надмаши.

Огњен Отовић - Рођен у Америци, али одрастао са нама. Духовит лик и изванредан математичар. Воли да игра кошарку са другарима.

Јоана Парк –Девојчица лепих манира и благе нарави. Пореклом странкиња, али духом само наша.

Ана Пете - Прави занесењак. Много воли хемију, иако хемија није баш увек волела њу. Спремна да уради сваки пројекат или разјасни забуну.

Марлена Поповић – Школско звоно најчешће не чује. Није најбоља са временом, али је ултра интелигентна и креативна.

Лазар Пршић – Придружио нам се у осмом разреду и одмах покренуо низ филозофско-историјских дискусија.

Анђела Селимовић - Мирна и блага девојчица, стидљивог осмеха. Нисмо је често виђали у школи, али смо ценили сваки тренутак с њом.

Лазар Хасура - Математичар највишег нивоа. Објасниће вам ако нешто не разумете, само ако га ухватите да не игра кошарку.

Разредни Душан Павловић - Особа коју познајемо све време откад смо у школи, пуних 8 година. Као одељење смо захтевали доста труда и енергије, а од њега добили и много више – подршку, савете... Праведан разредни и оригиналан „Britishman“.

Текстове написале ученице Ана Пете и Ема Милачић,
ученице одељења VIII/1

Одељење VIII/2

Вељко Алексић – Капитен у свему, одличан ученик и добар друг. Самоуверени шмекер, који је вечити „миљеник“ свих наставника.

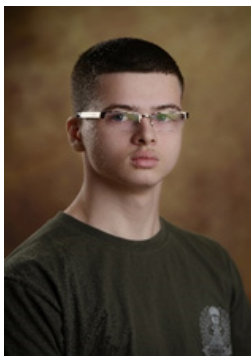
Ирина Алексић – На први поглед тиха и повучена, али када је боље упознате, схватите да је изузетно друштвена. У току је са свим дешавањима.

Петар Бахтијаровић – Добрица одељења, увек спреман за дружење и да прискочи у помоћ. Осмех не скида с лица.

Јана Брњада – Девојчица која прати трендове, воли козметику и плес.

Никола Девећ – Успешан каратиста откад знамо за њега. „Немац“ у одељењу, увек ту да преведе.

Ема Драговић – Прављење накита и читање књига су нешто у чему највише ужива. Када је лектира у питању, сви можемо да рачунамо на њу – увек нам је преприча.

Андрија Ивановић – Ученик за пример. Поред тога и одличан одбојкаш. Не постоји активност у којој није успешан. Понос наше генерације.

Дуња Крејаковић – Ведро и креативна девојчица. Клавир јој је прва љубав.

Лазар Лазендић – Велики човек, великог срца. Наш кувар, чији рецепти никога не остављају равнодушним.

Дуња Марковић – Љубитељ животиња и шетњи. Можда не прича много, али нам њени цртежи говоре више од хиљаду речи.

Душан Марковић – Друштвен и поштен. Одличан ђак, који се у слободно време бави спортом.

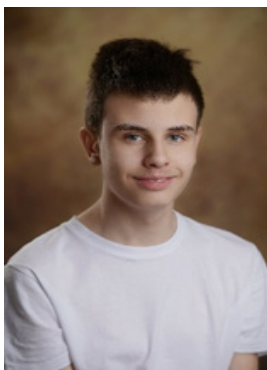
Душан Маџура – Искusan пливач са много медаља. Искрен и праведан друг, пун иновативних идеја.

Софија Миловановић– Обожава спорт, нарочито одбојку. Заљубљиве је природе. Њен смех је „заразан“.

Јана Милосављевић – У њеним плавим очима тешко је не изгубити се. Добро је организована, воли музику, цртање и дружење.

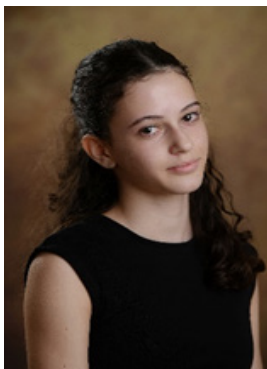
Огњен Милутиновић – Неизоставан члан нашег одељења, задужен за позитивну атмосферу на часовима.

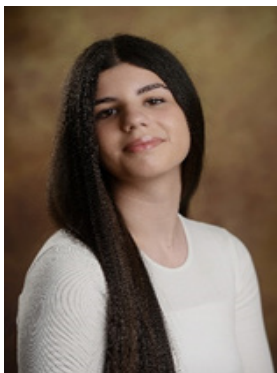
Ника Напрта – Лепа девојчица, препознатљивог стила. Кад прође ходником привлачи погледе многих. Увек насмејана и искрена.

Вук Савић – Вешт фудбалер, ведрог духа и неодољивог осмеха. Док он трчи за лоптом, девојчице трче за њим.

Кристина Тодоровић – Иако је тиха и ненаметљива, у њеном ставу осећамо одлучност и истрајност. Можда није са нама дуго, али се одлично уклопила.

Анђела Црвенковић – Кресе је дуга коса и леп осмех, а покреће музика. Очекујемо да ће на матури узети микрофон и запевати.

Бојана Данчула Дејановић-разредна

Наша разредна није само разредна, она нам је као мајка, срце одељења које куца за сваког понаособ. Увек се трудила да нам одељење буде као једна велика породица, и успела је у томе. Разредна, хвала Вам за све!

Текстове писали **Софија Миловановић, Дуња Крејаковић, Анђела Црвенковић, Душан Марковић и Никола Девић,** ученици одељења VIII/2

Оснивач:

Основна школа „Ратко Митровић“, Нови Београд

За оснивача:

Ивана Стјепановић, директор школе

Главни и одговорни уредници: Ивана Стјепановић, директор школе

Руководиоци новинарске секције: Соња Пејановић и Јована Бркљач

Дизајн и прелом текста:

Јована Бркљач, мастер учитељ

Лектура:

Бојана Данчула Дејановић, наставница српског језика

Насловна страна:

Небојша Петровић, наставник ликовне културе

Редакција:

Ивана Стјепановић, директор школе

Бојана Данчула Дејановић, наставник српског језика

Соња Пејановић, наставник немачког језика

Данка Буха, наставник српског језика

Тамара Милосављевић, наставник српског језика

Бранислава Бранковић, наставник географије

Небојша Петровић, наставник ликовне културе

Катарина Пејовић, учитељица

Татјана Крсмановић, учитељица

Даница Качавенда, учитељица

Јована Бркљач, учитељица

Ученичка редакција:

Ана Пете, VIII/1

Ема Милачић, VIII/1

Софија Милановић, VIII/2

Дуња Крејаковић, VIII/2

Анђела Црвенковић, VIII/2

Душан Марковић, VIII/2

Никола Девић, VIII/2

Штампа: COPZ WORLD BSK, Хаџи Ђерина 4/1, Београд